Μετά τα πρόσφατα *γεγονότα της Παιανίας με τις συγκρούσεις των οπαδών -που οδήγησαν σε πολλούς τραυματισμούς και τη δολοφονία ενός οπαδού- και τη γενικευμένη τρομοκράτηση που ακολούθησε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, θεωρήσαμε σημαντικό να παραθέσουμε ένα κείμενο που μας στάλθηκε μέσω e-mail με το ψευδώνυμο linkesufer.*

Το ζουμί είναι αλλού...

Θα θέσω κάποια ερωτήματα. Θυμάστε να έλαβε άμεσα μέτρα προσωπικά ο πρωθυπουργός με αφορμή έναν θάνατο από αυτοκινητιστικό δυστύχημα; Ή για έναν θάνατο σε μια αποθήκη σε ένα μεταφορικό λιμάνι; Ή για ένα και μοναδικό θάνατο σε ένα διασκεδαστήριο; Η απάντηση είναι απλή: κατηγορηματικά όχι!!!

Τι ήταν λοιπόν αυτό το οποίο ανάγκασε μια ολόκληρη πολιτειακή δομή να λάβει (ομολογουμένως σκληρά – θα δούμε πιο κάτω το γιατί) μέτρα με αφορμή ένα και μοναδικό θάνατο ενός χουλιγκάνου στην «συμπλοκή της Παιανίας»; Μήπως κόπτονται για την ανθρώπινη ζωή; Μήπως δε επιθυμούν τη διατάραξη της ήσυχης κοινωνικής ζωής των βορείων προαστίων; Ας μη γελιόμαστε!!!

Το ζουμί είναι αλλού… εδώ και χρόνια το γήπεδο έπαψε να αποτελεί αποκλειστικά και μόνο λιά εποχή χαρακτηρίζεται από τα αφεντικά των γηπέδων ως ρομαντική, γκροτέσκα ή μπρουτάλ, μα είμαι σίγουρος πως εδώ και καιρό η τσέπη τους τους επιβάλλει να την θάψουν στο χρονοντούλαπο της ένδοξης ιστορία τους…για να διασφαλίσουν ένα ακόμα πιο ένδοξο και κερδοφόρο μέλλον.

Η ομαλή καπιταλιστική λειτουργία των μεταφορών, των συγκοινωνιών ή της διασκέδασης ποτέ δεν απειλήθηκε από έναν θάνατο…ούτε βέβαια και η ποδοσφαιρική κερδοφορία. Το ζουμί είναι αλλού…οι χουλιγκάνοι εδώ και καιρό αδυνατούσαν να προσαρμοστούν στο νέο καταναλωτικό πρότυπο, πράγμα που θα τους οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια εκτός μαγαζιού. Το απίστευτο στην όλη υπόθεση είναι ότι κατάφεραν να ρίξουν πόρτα στον εαυτό τους!!! Εμπλεκόμενοι όλον αυτόν τον καιρό στον αλληλοσκοτωμό τους (με την αποδεδειγμένη και έμπρακτη συμμετοχή ΠΑΕ, μπάτσων και δημοσιογράφων) έστρωναν άθελα τους το μενούλα να επιτρέψει την επίσημη και νόμιμη πλέον λειτουργία των καμερών «ώστε να μπορούν οι αξιωματικοί της ΕΛ.ΑΣ. να επισκοπούν τους χώρους, κοντά στις αθλητικές εγκαταστάσεις, οι οποίες δυνητικά μπορούν να αποτελέσουν πεδίο συγκρούσεων» (Ελευθεροτυπία / 05-04-07) και οι ΠΑΕ στο όνομα της διαφύλαξης του αθλητικού ιδεώδους ετοιμάζουν να παραδώσουν λίστα ανεπιθύμητων στους μπάτσους.

«Βάλανε τα χεράκια τους και βγάλανε τα ματάκια τους», θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος για λογαριασμό των χουλιγκάνων. Όχι θα του απαντούσα. Μαζί με τα δικά τους βγάλανε και των υπολοίπων. Αποτέλεσαν και αποτελούν το πεδίο πειραματισμών για τους τρόπους διαχείρισης της κοινωνικής έντασης, της υπό συνθήκες κανονικού πολέμου εξάσκησης των μπάτσων και το πεδίο της κοινωνικά νομιμοποιημένης και κατοχυρωμένης εφαρμογής του νέου ολοκληρωτισμού.

Επειδή εμείς *δεν έχουμε καμία σχέση με το γήπεδο συνειδητά, κρίνουμε επιτακτικό να παρουσιαστεί το κείμενο αυτό, καθώς αποτελεί εργαλειακά μια ενδιαφέρουσα άποψη πάνω στο ζήτημα της σχέσης του γηπέδου με το θέαμα, το εμπόρευμα και τη καταστολή. Η αποψή μας ενάντια στο επαγγελματικό ποδόσφαιρο και στον επαγγελματικό αθλητισμό γενικότερα, στηρίζεται στην αντίληψη ότι αποτελεί ένα προϊόν της βιομηχανίας του θεάματος όπου ο ανταγωνισμός και η χρήση βίας είναι αποκύημα μιας φαντασιακής συνοχής των οπαδών γενικότερα άλλα και κάθε ομάδας ξεχωριστά όπου οι πολιτικές, κοινωνικές και ταξικές διαφοροποιήσεις υποσκελίζονται στο όνομα μιας οικονομικής εταιρίας (ΠΑΕ, ΚΑΕ κτλ), της αναζήτησης μιας ταυτότητας ή μιας εκτόνωσης της οργής που βασίζεται σε καθαρά κοινωνικά αίτια.*

τον χώρο καναλιζαρίσματος και (ασφαλούς) εκτόνωσης της κοινωνικής βίας και έντασης. Με τον καιρό μετατράπηκε σε μια απίστευτη μπίζνα και αυτός του ο χαρακτήρας ξεπέρασε και καταπόντισε κάθε άλλη του πτυχή – είτε αθλητική είτε κοινωνική. Αυτής της τάξης η μπίζνα που μπορεί και εμπλέκει επιτυχώς στα γρανάζια της από ναρκωπειράματα ντόπας και τηλεοπτικά δικαιώματα έως έμπιστους καταναλωτικούς στρατούς και επίδοξους αρχόντους που συνδέουν την πολιτική τους καριέρα με την τάδε ή δείνα ομάδα έχει ένα κύριο μειονέκτημα. Κουβαλάει πάνω της ένα αγκάθι από το παρελθόν, που διαταράσσει την ομαλή λειτουργία του σύγχρονου, αναβαθμισμένου και εξαιρετικά προσοδοφόρου μαγαζιού.

Και το αγκάθι αυτό δεν είναι άλλο από το σύνολο των χουλιγκάνων και οπαδών που δεν αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους ως πελάτες αθλητικών α.ε., μα εξακολουθούν να παραμένουν «κολλημένοι» και να διαμορφώνουν την φίλαθλη ταυτότητα τους μέσω των παλιών χαρακτηριστικών του γηπέδου… τσιμέντο, φελιζολάκι, μπινελίκι, φανατίλα και καμιά ψιλή που και που. Δεν ξέρω αν αυτή η παχαλί στους εξυγιαντές των γηπέδων.

Πάνω λοιπόν στο νεκρό κορμί του πράσινου χουλιγκάνου (αν και το χρώμα δεν έχει σημασία) στήθηκε η αποδοχή του παραλογισμού ως της μοναδικής λογικής λύσης στο «πρόβλημα της βίας». Και δε μιλάμε για το κλείσιμο των συνδέσμων – όποιος κινείται σε τέτοιους χώρους ξέρει πως όλα λειτουργούν όπως και πριν: κανένας σύνδεσμος του πας Γιάννινα δεν έκλεισε,οι Λαρισαίοι ταξίδεψαν επίσημα στα Γιάννινα για τον επαναληπτικό του κυπέλλου, τα πατροπαράδοτα επεισόδια τέτοιων αναμετρήσεων ξαναστήθηκαν…όλα αυτά σε καιρούς απαγόρευσης υποτίθεται!!!

Το ζουμί είναι αλλού …Θα κουραστείτε να το διαβάζετε. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος μας τονίζει περιχαρής την ανωτερότητα της δημοκρατικής μας πολιτείας που ψηφίζει νόμους που καταργούν το λευκό ποινικό μητρώο και το τεκμήριο της αθωότητας, η διυπουργική επιτροπή με πυγμή «κατά της βίας» σκέφτεται να επιτρέψει στους σεκιουριτάδες να συλλαμβάνουν νόμιμα, η αρχή προστασίας προσωπικών δεδομένων αναγκάζεται η καη«Είναι αυταπάτη η ελπίδα πως οι χουλιγκάνοι, σαν άμεσα θιγόμενοι, θα συνειδητοποιήσουν έστω και τώρα ποιοι είναι οι πραγματικοί τους εχθροί;», αναρωτιόταν μια εφημερίδα τοίχου που κολλήθηκε στην Αθήνα πέρυσι τέτοια εποχή. Θα τολμήσω να απαντήσω: ήδη ο Ολυμπιακός αρχίζει να πέφτει από τα σύννεφα και ευχαριστεί τα μμε και τους μπάτσους που του ανοίγουν τα μάτια και του υποδεικνύουν ότι έκρυβε στον κόρφο του το φίδι της βίας. Και ετοιμάζεται βέβαια να πάρει μέτρα: 64 νέες κάμερες στο Καραϊσκάκη και όλα δείχνουν πως τώρα που τα πράγματα πήραν το δρόμο τους τα αρχιχουλιγκάνια θα φαγωθούν ως αναλώσιμα υλικά που προσέφεραν αφιλοκερδώς τις υπηρεσίες τους στην εύρυθμη λειτουργία του μαγαζιού. Ναι, λοιπόν, υποπτεύομαι πως θα το συνειδητοποιήσουν…

Αν όμως το συνειδητοποιήσουν ως χάσιμο της καβάτζας, ως ξεπούλημα των μικρομαφιόζων από τον αρχινονό, ως «που ήμουν εγώ και που κατάντησα», τότε θα πρόκειται περί επιβεβαιωμένης αυταπάτης.

Το εικονιζόμενο παλλικάρι δουλεύει ως steward. σε κάποιο αγγλικό γήπεδο. Part time μπάτσος δηλαδή. Η δαπάνη που καταβάλει μια αγγλική ομάδα σε αυτόν και στους ομοίους του αγγίζει τα 30.000 ευρώ ανά ματς. Το αθάνατο ελληνικό επιχειρηματικό δαιμόνιο όμως τη βγάζει στο τζάμπα αντλώντας γηπεδόμπατσους από τις κερκίδες. Άλλωστε έχουν αποδείξει τις ικανότητες τους και την υποταγή στην ομάδα άπειρες φορές… στα αναμεταξύ τους ραντεβού.

Ετούτο εδώ το παλλικάρι, που υποπτευόμαστε ότι θα πάρει το υφυπουργείο αθλητισμού αν ξαναβγεί η ΝΔ, μιλώντας στα τηλεπαράθυρα θυμήθηκε τα παροπλισμένα μηχανήματα ανίχνευσης μετάλλων του αεροδρομίου του ελληνικού… και φυσικά πρότεινε να μπούν στις θύρες των γηπέδων. Αφού κάποιοι ζητάνε ασφάλεια ενάντια στη γηπεδική βία, κάποιος πρέπει να τους την προσφέρει. Εμείς πάντως θα μείνουμε με την απορία: στην από πάνω φωτογραφία ο γιάννης-πίνει-ιωαννίδης-κερνάει ποιούς προτρέπει; Τους αρειανούς να ξεσκίσουν τους παοκτσήδες, τους γαύρους να πατήσουν τους βάζελους ή τους ελληναράδες να γαμ… τους ξένους;;; Έλα ντε;;;